

XVIII.

B e t æ n k n i n g

over

Udkast til Lov angaaende nærmere Bestemmelser vedrørende Danske Lovs 2—22—64 og Lov om Kirkesyn af 19de Februar 1861 §§ 33 og 34.

(Afgiven af Landstingets Udvalg den 21de November 1862.)

Det er noksom bekendt, at flere af de store kirkelige Monumenter, der fra en sunden Tid ere gaaede i Arv til Folkekirken, trænge til en Restauration; at en saadan vil medtage betydelige Summer; at nogle af dem ikke selv eie de dertil fornødne Midler, og at disse ikke kunne henvises til at tilveiebringe de Summer, der behøves til Restaurationen, ved Laan, idet de ikke ere istand til at forrente et Laan, endstige til at tilbagebetale det, og i alt Fald ikke kunne stille anordningsmæssig Sikkerhed for samme, hvad der vilde være nødvendigt, hvis Laanet skulde søges hos offentlige Stiftelser.

Der maa derfor paa anden Maade gjøres Udvei for de til Restaurationen fornødne Summer, og at dette, saaledes som i Udkastets § 1 foreslaaet, skeer paa den Maade, at Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet bemyndiges til af de under samme forterende Midler at forestyde Beløbet, kan Udvalget ikke Andet end billige. Paa den ene Side vilde saaledes de uformuende Kirker erholde den Hjælp, de trænge til, og paa den anden Side skjøner Udvalget ikke, at der kan være nogen Betænkelse ved at bemyndige Ministeriet til at anvende de omhandlede Midler til saadanne Laan, idet det holder sig overbeviist om, at der i de Midler, hvorpaa der i Udkastets § 2 gives Anviisning, haves tilstrækkelig Betryggelse baade for deres Forrentning og deres Tilbagebetaling, hvis ikke

Laanene stige meget høit; skulde dette blive Tilfældet, turde det haabes, at Staten vil give Tilskud paa Grund af Kirkerne monumentale Betydning for Land og Folk.

Da der ikke kan gives anordningsmæssig Sikkerhed for Ublaanene, maa Udvalget finde det nødvendigt, at der, saaledes som ogsaa er skeet, søges erhvervet udtrykkelig Lovhjemmel til den foreslaaede Anvendelse af de omhandlede Midler. En allerhøieste Resolution vilde ikke, saavidt Udvalget skjøner, afgive tilstrækkelig Hjemmel for Bestyrerne af de omhandlede Midler til at afsøge fra Lovgivningens For- skrifter om Midlernes Anbringelse mod Pant i faste Eiendomme.

Udvalget anseer det for givet, at Lovens § 1 kun har havt de Kirker for Sie, som eie sig selv (jvf. Lov om Kirkesyn m. m. af 19de Februar 1861 § 34), og naar Loven derfor, for at betegne de Kirker, paa hvilke den skal komme til Anvendelse, bruger Udtrykket „Kirker, som ikke ere i privat Eie“, maa Udvalget holde for, at denne Betegnelse er for omfattende; thi til Kirker, som ikke ere i privat Eie, maa t. Ex. henregnes Hovedstadens Kirker, Universitetets og Domainekirkerne o. a. fl.; men at Loven ikke er anvendelig paa dem, selv om deres Bevaring som offentlige Minde- smærker skulde være ønskelig, anseer Udvalget hæbet over al Tvivl. Udvalget har der-